

BEROEPSBELANGEN.

DE BEËDIGING DER OFFICIEREN TE NIJMEGEN.

De opmerkingen van den Commandant der Koloniale Reserve (zie onder Ingezonden) naar aanleiding van mijn beschouwing in nr. 34 verplichten mij, enkele dingen nader toe te lichten. Kapitein VAN DEN BERGE wijst erop, dat hij niet had gesproken van een conflict tusschen den artseneed en den officierseed, maar van een *vermeend* conflict. Deze onderscheiding nu kan in mijn opvatting geen verschil maken. Zoodra iemand slechts *meent*, dat er een conflict bestaat, zij het ook ten onrechte, dan bestaat voor *hem* dit conflict, en heeft hij — in ons geval — partij te kiezen voor den eerst afgelegden eed, gelijk de uitspraak van het Hoog Militair Gerechtshof in 1915 ook verlangt. Maar bovendien blijkt uit het woord „vermeend” niets anders, dan dat *de Spreker* een werkelijk conflict niet denkbaar acht, doch geenszins, dat hij bij een *werkelijk* conflict onzen beroepseed zou willen laten voorgaan.

Kapitein VAN DEN BERGE kan zich niet indenken een conflict tusschen den officierseed en de verplichting tot geheimhouding, aangezien de officier van gezondheid (behoudens als getuige of deskundige) slechts door den inspecteur van den geneeskundigen dienst verplicht kan worden, medische gegevens *aan deze autoriteit* te verstrekken.

Het is van groot belang, dat wij dit van bevoegde zijde vernemen. Zelfs na de uitspraak van 26 November 1915 immers werd door anderen dan de inspecteur getracht, officieren van gezondheid te bewegen tot het verstrekken van zulke gegevens, en is er zelfs één disciplinair gestraft wegens weigering daarvan (Zie N. T. v. G. 1916, I, blz. 2084; II, blz. 2106).

Overigens verliest ook tegenover den Inspecteur het beroepsgeheim niets van zijn beteekenis.

Dat kapitein VAN DEN BERGE het oog had op het geval van de „Zeven Provinciën” liet zich reeds vermoeden. Men kan het al of niet eens zijn met de uitspraak van het Hoog Militair Gerechtshof van Nederl. Indië, dat de officier van gezondheid vóór alles heeft te waken voor de handhaving van de krijgstucht, doch ieder zal wel toegeven, dat, gelijk kapitein VAN DEN BERGE zegt „het *kan* voorkomen, dat deze laatste verplichting zwaarder moet wege dan een die uit zijn arts-zijn voortvloeit”. Dit geldt voor alle plichten, die onder bepaalde omstandigheden *moeten* worden verzaakt. Maar dat mag niet er toe leiden, verzaking van zulk een plicht als *regel* aan te bevelen.

Kapitein VAN DEN BERGE had het juister gevonden, indien bij hem naar zijn bedoeling nader was geïnformeerd, waarmede men meestal, volgens zijn meening, meer bereikt dan met het schrijven van onaangenaam gestelde artikelen in de pers. Mij dunkt, dat, wat in het openbaar wordt gezegd, en van algemeen belang is, het best in het openbaar kan worden besproken, zelfs *moet* worden besproken, als hetgeen gezegd is onjuiste opvattingen kan be-

vorderen, mits het niet op onaangename wijze geschiedt, maar hiervan ben ik mij niet bewust.

H. PINKHOF.

BELASTINGVERLAGING WEGENS WETENSCHAPPELIJKE ONDERZOEKINGEN. — De *Munch. med. Wochenschr.* van 19 Juli bevat een beschouwing van een rechtsgeleerde, R. SOMMER, over een uitspraak van het Reichsfinanzhof in zake den wensch van een dierenarts, die in één jaar voor wetenschappelijke onderzoekingen 5000 mark had uitgegeven, en nu verlangde, dat dit bedrag van zijn inkomen werd afgetrokken bij de berekening van zijn aanslag in de inkomstenbelasting. De uitspraak was ten zijnen gunste uitgevallen, en wel op grond, dat de vermeerdering van zijn kennis, die het gevolg zou zijn van zijn onderzoekingen, aan de opbrengst van de uitoefening van zijn beroep ten goede zou kunnen komen; dat derhalve de uitgaven konden worden beschouwd als onkosten voor uitoefening van het beroep.

SOMMER juicht het zeer toe, dat de dierenarts in het gelijk is gesteld, doch hij acht de redeneering van het Reichsfinanzhof onjuist. Als de dierenarts nu eens niet zijn beroep zelfstandig had uitgeoefend, doch bijvoorbeeld als ambtenaar, en aan zijn onderzoekingen uit ideëele beweegredenen dat geld had besteed, zou de verlichting van lasten hem niet te beurt zijn gevallen. Daarom zou hij wenschen, dat dergelijke uitgaven *steeds* van het belastbare inkomen zouden worden afgetrokken.

Van harte zij dit aan alle onderzoekers gegund. Het is ook wel wat naief, te veronderstellen, dat wetenschappelijk werk later de inkomsten zal doen stijgen. Een rondvraag onder de arbeiders op den akker der wetenschap zou deze veronderstelling misschien niet eens bevestigen. Maar aan den anderen kant — moeten nu *allen*, die geld uitgeven voor wetenschappelijk werk, daarvoor een tegemoetkoming uit de openbare middelen ontvangen? Een voorafgaand onderzoek naar de hoedanigheid en de vermoedelijke vruchten van het werk zou dan zeker niet overbodig zijn.

CLINISCHE ONDERZOEKINGEN DOOR APOTHEKERS. — De voorzitter van de Britsche Pharmaceutische Conferentie is het niet eens met de opvatting van dr. DYKE (zie no. 30, blz. 3660), dat klinische onderzoekingen alleen bij geneeskundigen thuis behooren. Zijns inziens zijn de physiologie en de biologische scheikunde wetenschappen, welke niet uitsluitend door geneeskundigen worden beoefend. Uitstekende geleerden op dit gebied hebben geen geneeskundige bevoegdheid. En deze bevoegdheid is op zich zelf geen waarborg voor bekwaamheid op de genoemde gebieden. Daarvoor wordt scheikundige opleiding en inzicht vereischt. Er zijn ook reeds een aantal apothekers geregeld werkzaam voor ziekenhuizen, zoowel als voor artsen in de practijk (*Lancet*, 20 Juli).

DE VOORUITZICHTEN IN HET BEROEP. — Bij de promotie van *tweehonderd* studenten aan de universiteit te Edinburgh heeft prof. R. W. JOHNSTONE een rede gehouden, waarin hij hen gerust stelde omtrent hun vooruitzichten, daar, naar hij meent, het aanbod zich wel zou gaan richten naar de vraag, al moet ook op de geneeskundige markt op een daling der koersen worden gerekend. Hij deelde mede, wat er was geworden van de 100 vrouwen en 1666 mannen, die in de jaren 1900 tot 1909 te Edinburgh arts waren geworden. Er zijn 60 dames getrouwd, dus grootendeels buiten mededinging geraakt. Van de mannen zijn 53 in den oorlog omgekomen. 268 van 1766 artsen zijn gestorven of op andere wijze uit het artsenregister geraakt. Bijzonder geslaagd (professoraat — 38 man —, ziekenhuisdirectie, hooge ambten) zijn bijna 3 pCt.; belangrijk succes hadden 31 pCt., behoorlijk geslaagd, of eigenlijk iets meer („a fair degree of success”) zijn 55 pCt. De overige 11 pCt. zijn matig geslaagd, ten deele ook mislukt. Vier van de vijf artsen uit dien tijd zijn in de algemeene practijk gegaan (*Lancet*, 27 Juni).

H. PINKHOF.